

Եւ ճամբէքի մէջ, ամայի դաշտում
Մենակ, անընկեր ընկած եմ մոլոր.
Ջորս կողմից հողմը վերաս է շաշում
Ու հողիս խոժոռ, ու միտքս խոժոռ...

Սիրտս գլթով լի մարդկանց մէջ մոռայ,
Բայց ողջոյնի տեղ կռուի կոչ տուին,—
Կեանքի դու կռիւ՝ կատաղի, դժնեայ,
Ուր որ ամենքը ամենքի ընդդէմ
Դաշոյն են սրում՝ սիրոյ փոխարէն:

Եւ կեանքի կռուից վիրաւոր, յաղթուած
Ընկած եմ հիմա այս ափին վայրի.
Շուտով կը տեսնեն աչքերս սառած,
Բայց նրանց խիղճը երբէք չի խայթուի...

Ա.Ի. ԻՍԱՀԱԿԵԱՆ
